

CAPRICER MED

OD

ERIC ERICSON
DEL 4, 1982-1986

CD-5024

BIS Northern Lights

Capricer med OD

Del 4 1982-1986

1982 års Caprice

1	Smideskören (ur <i>Trubaduren</i>) (<i>Ricordi</i>)	2'22
	Text: S. Cammarano. Musik: G. Verdi <i>OD & Håkan Sund (piano)</i>	
2	Gremins aria (ur <i>Eugen Onegin</i>) (<i>Schauer & May</i>)	5'03
	Text: P. Tjajkovskij & K. S. Sjilovskij. Musik: P. Tjajkovskij <i>Bengt Rundgren (sång), Håkan Sund (piano)</i>	
3	Diana (<i>M/s</i>)	2'03
	Text & musik: P. Anka. Arr.: R. Sund <i>Bengt Rundgren (sång), Håkan Sund (piano), Curt Andersson (bas), Björn Sjödin (trummor) & OD</i>	
4	If Love's a Sweet Passion (<i>M/s</i>)	2'46
	Text & musik: H. Purcell. Arr.: R. Sund <i>Britt-Mari Aruhn (sång) & OD</i>	
5	Tiger Rag (<i>M/s</i>)	1'26
	Svensk text: S. Lundén, R. Sund. Musik: N. Laroocca. Arr.: R. Sund <i>Britt-Mari Aruhn (sång), B. Rundgren (sång), Håkan Sund (piano), Curt Andersson (bas), Björn Sjödin (trummor) & OD</i>	

1983 års Caprice

- 6** **Gregoriansk Ja, jag kommer** (M/s) 1'44
Text: H. Säterberg. Musik: E. Ericson
OD
och
- Gregoriansk Hör, I Orphei Drängar** (M/s)
Text & musik: C.M. Bellman. Arr.: E. Ericson
OD (solist: Eric Ericson)
-
- 7** **Introduktion till En månskenspromenad** 0'28
Tage Danielsson (tal)
-
- 8** **En månskenspromenad** (Ehrlingförlagen) 3'08
Text: N. Hellström & A. Sundström. Musik: T. Ehrling. Arr.: H. Sund
*Tage Danielsson (sång), Håkan Sund (piano), Curt Andersson (bas),
Björn Sjödin (trummor)*
-
- 9** **Kom i min famn** (Elkan & Schildknecht) 2'40
Text & musik: E. Taube. Arr.: H. Sund
*Ingvar Wixell (sång), Håkan Sund (piano), Curt Andersson (bas),
Björn Sjödin (trummor) & OD*
-
- 10** **Humanifestet** 3'11
Tage Danielsson (tal)
-
- Till glädjens värn och ära** (Symfoni i fyra satser) (M/s) 11'53
Text: T. Danielsson. Musik: R. Sund
- 11** **I. Allegro molto** 2'48
*Ingvar Wixell (sång), Tage Danielsson (recitation), Håkan Sund (piano),
Curt Andersson (bas), Björn Sjödin (trummor) & OD*

- [12] **II. Andante cantabile** 3'42
Ingvar Wixell (sång), Tage Danielsson (recitation), Håkan Sund (piano) & OD
- [13] **III. Tempo di hambo** 1'36
Håkan Sund (piano), Curt Andersson (bas), Björn Sjödin (trummor) & OD
- [14] **IV. Allegro moderato** 3'39
Ingvar Wixell (sång), Tage Danielsson (recitation), Håkan Sund (piano), Curt Andersson (bas), Björn Sjödin (trummor) & OD
-

1984 års Caprice

- [15] **Kinesisk Hör, I Orphei Drängar** (M/s) 0'52
Text: G. Birgegård. Musik: C. M. Bellman
OD
-
- [16] **Man jiang hong** (M/s) 2'01
Kinesisk trad. Arr.: L. Yonggan & R. Sund
Håkan Sund, piano & OD
-
- [17] **Väntat haver jag** (M/s) 4'03
Finsk folkvisa. Arr.: A. Neglin
Lill Lindfors (sång), Anders Neglin (piano), Curt Andersson (bas), Björn Sjödin (trummor) & OD
-
- [18] **Nu är det gott att leva** (M/s) 3'25
Text & musik: O. Adolphson. Arr.: R. Sund
Olle Adolphson (sång), Håkan Sund (piano), Curt Andersson (bas), Björn Sjödin (trummor) & OD

1985 års Caprice

- 19** **Cadillac** (M/s) **2'30**
Text & musik: V. Taylor. Arr.: F. Alin
Håkan Sund (piano), Curt Andersson (bas), Björn Sjödin (trummor) & OD
-
- 20** **Jag hatar män** (ur *Kiss me Kate*) (M/s) **4'35**
Svensk text: G. Rybrant. Musik: C. Porter. Arr.: R. Sund
Siv Wennberg (sång), Håkan Sund (piano) & OD
-
- 21** **She's Leaving Home** (M/s) **4'38**
Text & musik: J. Lennon & P. McCartney. Arr.: R. Sund
*Björn Skifs (sång), Håkan Sund (piano), Curt Andersson (bas),
Björn Sjödin (trummor) & OD*
-
- 22** **Dänga** (M/s) **0'26**
Trad. Arr.: B. Skifs
Björn Skifs (sång)
-
- 23** **Two Sleepy People** (M/s) **3'47**
Text: F. Loesser. Musik: H. Carmichael. Arr.: L. Åkesson
*Siv Wennberg (sång), Björn Skifs (sång), Eric Ericson (piano),
Curt Andersson (bas), Björn Sjödin (trummor) & OD*

1986 års Caprice

- 24 **Send in the Clowns** (M/s) 5'08
Text & musik: S. Sondheim. Arr.: C. Skoglund
*Rhapsody (sång), Ove Lundin (piano), Curt Andersson (bas),
Björn Sjödin (trummor)*
-
- 25 **Hundvisan** (ur *I väntan på Godot*) (M/s) 1'44
Musik: J-O Strandberg. Text: Samuel Beckett
Jan-Olof Strandberg (sång) & OD
-
- 26 **Sophisticated Lady** (M/s) 2'32
Text: Mills & Parish. Musik: D. Ellington. Arr.: O. Lundin
*Annika Skoglund (sång), Ove Lundin (piano), Curt Andersson (bas),
Björn Sjödin (trummor) & OD*
-
- 27 **Gårdstango** (Sällskapet M.M.) 2'08
Text: N. Ferlin. Musik: N-E. Fougstedt
OD
-

Orphei Drängar

Eric Ericson, dirigent/conductor

Den här skivan är nummer fyra i serien av Caprice-dokumentationer, och från starten 1962 har vi nu hunnit fram till åren 1982-86. OD:s Capricer hade vid tiden för den här utgåvans första år, 1982, funnit den form som de flesta associerar med företeelsen Caprice. En eller fler gästartister, sångare, musiker, komiker eller skådespelare, strikt hemlighållna fram till premiären, ett tema för föreställningen som gav möjlighet till musikaliska och sceniska påhitt, alltid nya arrangemang av Robert Sund och ibland brodern Håkan, våldsamma språng mellan stämningar och stilar som det föll på undertecknads lott som konferencier att hjälpa publiken att hänga med i. Köerna till biljettförsäljningen hade nästan blivit en del av föreställningen; de första tälten kom upp i vinterkylan på torsdag eftermiddag, och natten mot lördagens biljettsläpp lystes universitetsparken upp av facklor och marschaller vid tält, trädgårdsstolar och andra överlevnadsutensilier som pluntor och matlådor.

1982 hade vi lyckats få två av Sveriges internationella operastjärnor på kroken samtidigt, sopranen Britt-Mari Aruhn och den väldige basen Bengt Rundgren. Att OD då också skulle sjunga opera föll sig naturligt, och först ut är här Smideskören ur Verdis *Trubaduren*. Bengt svarar med den underbara Gremins aria ur sista akten av Tjajkovskijs *Eugen Onegin*. Att den sjungs på tyska beror förstås på att Berlinoperan varit Bengts hemmascen under hela karriären. Att Wagnerbasen Bengt sedan sjunger Paul Ankas *Diana* förklaras av föreställningens tema. När vi i programrådet satt och tänkte på de två gästernas ytterligt olika fysionomier och någon samtidigt fick syn på en jakttrofé i form av ett hjorthuvud på väggen kom associationerna ganska lätt: jakt – jaktgudinnan Diana – Diana och mannen i hennes liv – Fantomen. Och så fick det bli. Beställningen på fantomenkostymen till 160 kg Rundgren tillhör de ömt vårdade minnena i den skraddarens professionella karriär. Britt-Mari avnjöt sin djungelkostym (ett med förlov sagt minimalt arbete för skraddaren, särskilt i jämförelse) lika mycket som Bengt sin. Kvinnorna i salongen (särskilt de med aktiva Fantomen- eller Tarzan-syndrom) identifierade sig lätt med Diana i hennes Purcell-aria *If Love's a Sweet Passion*, och eftersom Fantomen är en habituell tigerbrottare var det rätt självklart att *Tiger Rag* skulle arrangeras för OD.

1983 var ett märkesår i Capricehistorien på flera olika sätt. Redan intåget var en sensation: den första komposition av Eric Ericsons hand som OD-publiken fått höra. Det är en gregoriansk version av den vanliga intågssången *Ja, jag kommer* och den följs av ett arrangemang i medeltida stil av lystringssången *Hör, I Orphei Drängar* där Eric dessutom är försångare. Det var ingen lätt sak att övertala Eric till denna kompositörsinsats. Vårt argument var att ingen är mera hemma i gregorianiken än han. Men varför gregorianskt intåg, och varför klädda i munkkåpor (som f. ö. kliade betänkligt)? Jo, temat för föreställningen var ”från mörker till ljus”, och början utspelades bl. a. i en klosterträdgård. Att skivpubliken inte får höra den visslade versionen av det sentimentala mästestycket med detta namn ska den nog vara tacksam för.

Året 1983 utmärktes också av att vi samma år fått ja från två av de artister vi länge haft högst på önskelistan, Ingvar Wixell och Tage Danielsson. Ingvar tillhör ju den exklusiva skaran av gyllene svenska röster som under många år haft en självklar plats i den yppersta sångarelliten i världen. Hans almanacka var alltid full åratals förväg, men han ville väldigt gärna komma, och i ett obehagligt ögonblick lyckades han blockera nya uppdrag länge nog för att kunna delta. Naturligtvis sjöng han opera, bl. a. i skepnad av ilskan trädgårdsmästare i klosterträdgården, men vi har valt att här ta med hans virvlande version av Taubes *Kom i min famn*. Varför låter det så gripande svenskt om Wixells dröjande ”vad vore livet, Rosmari, förutan sång och dans”?

Capricens andra, ljusa avdelning började med kören på en solig strand i badbyxor, en syn som fick musikkunniga att associera till Griegs *Den store hvide flok* och andra att tala om magnecylreklam (detta var ju i december). En 1,5 meter hög transistorradio presenterade *Sommar* och Tage gjorde en av Caprice-historiens mest bejublade entréer, ut ur radion.

För den som undrar vad Tage egentligen har för sig under delar av *En månskenspromenad* för att utlösa sådan munterhet hos publiken kan jag bara säga att det är klokt att släppa loss den egna fantasin för att gissa hur hans konkretistiska illustrationer till texten såg ut. Tages speciella form av engagerad humoristisk humanism var ju unik i landets nöjesliv, och vi hade förstås höga förväntningar. Förväntningarna uppfylldes

redan av den långa dikten *Humanifestet*, till vilken han adderat en vers skriven till Eric. Men dessutom skrev han en helt ny kantat. Det var ett samarbete med Robert Sund och rubriken blev *Till glädjens värn och ära*, som sammanfattar Tages credo om vår uppgift i livet: ”...se här din svåra roll: att inse världens lidande med glädjen i behåll!”. Blandningen av respektlös glädje, satir och djupt allvar är oefterhärmligt Danielssonsk, och i Robert hade han hittat en själsfrände. Ingvar Wixell är solist med märgfull och ljuvlig baryton – hör t. ex. på skönsången i andra satsen, *Sommarvind i rågen*.

Den här Capricen blev senare en TV-föreställning, inspelad 1985 under Musik vid Siljan, och det blev Tages sista större scenframträdande innan sjukdomen tog honom ifrån oss alla. Vi är oerhört tacksamma att vi fick uppleva samarbetet med Tage.

1984 hade OD gjort sin stora Asien-turné, och den Capricens första avdelning präglades förstås av detta. Lystringssången sjöngs på autentiskt hemmagjord kinesiska, där man kan lägga märke till den speciella vokala utmaningen att få det att klinga om stavelsen ”shrr”. Helt autentisk kinesiska hör vi sedan i folkvisearrangemanget *Man jiang hong*.

Den andra avdelningen var desto svenskare, med två av de folkkäraste svenska artisterna, Lill Lindfors och Olle Adolphson. Lill gjorde f. ö. en hemlig första entré som nästan ingen märkte som beslöjad persisk prinsessa i bärstol i ett aldeles absurt nummer som byggde på den gamla klassikern *Persisk marknad*, där OD:isternas lust för utklädnad och upptåg fick full frihet. Där seglade bl. a. en andretenor över scenen på en flygande matta. Bland Lills sångnummer har vi valt en sällan hörd finsk folkvisa, *Väntat haver jag*. Mycket i denna avdelning var sceniskt lekfullt. Bland annat visade OD för Lill, när hon klagade på att det skulle vara svårt att, hur gärna hon än ville, ta med sig hela kören hem, att det mycket väl går att förminska 80 man till en bekväm farstu-storlek. Den varma stämningen gjorde att Olles *Nu är det gott att leva* känns som en naturlig avslutning på inslagen från det årets Caprice.

Året därpå, 1985, hade vi två gäster som verkligen kom från helt skilda världar. Siv Wennberg är en av våra mer framgångsrika operasopraner med hemvist i de dramatiska rollerna som kräver stora röstresurser. I andra ändan av spektrum hittar vi Björn Skifs,

underhållare, skådespelare men framför allt sångare med sin ljusa, precisa röst. Varifrån idén kom att Siv skulle göra entré till pop/rock-låten *Cadillac* är höljt i dunkel, men Folke Alin arrangerade och en mini-Cadillac anskaffades och in kom hon flängande på motorhuven. Publikreaktionen gör det lätt att gissa när det sker. Möjligen var det den behandlingen som fick henne att välja Cole Porters *Jag hatar män*.

Björn Skifs är en mångsidig artist, så mångsidig att det ibland glöms bort vilken lysande sångare han är. OD och han har en gemensam kärlek till Beatles, som fick Robert att vässa pennan för ett arrangemang av *She's Leaving Home*, där man bl. a. kan höra varför Björn är en av landets bästa soul-sångare. (Sist OD sjöng den låten var det med en helt annan solist, operasopranen Dorothy Irving, som var med vid uruppförandet av Kurt-Åke Frisks *Beatlespassionen*). Sedan visade det sig att Björn också behärskade folkmusikaliska dängor. Siv fick förstås excellera i sitt naturliga röstfack i en aria ur *Aida*, men här hör vi henne och Björn i en Hoagy Carmichael-ballad, ”vaggsången” *Two Sleepy People*.

1986 är den sista årgången på denna utgåva, och det året var temat Cirkus. Alla kanske inte tycker att det var ett självklart tema när vi hade storfrämmande i form av Dramatens skådespelaren Jan-Olof Strandberg, men i de förberedande mötena visade det sig att Jan-Olof hade en klar svaghet för clownrollen, som han funnit både hos Shakespeare, Bergman och andra. Det hade dykt upp en ny sånggrupp i Uppsala under 80-talets första år, en värdig efterföljare till 60- och 70-talens Kvintetten Olsson. Rhapsody kallade de sig, och här får de inleda cirkusföreställningen med *Send in the Clowns*. Med utgång från cirkustemat blev det en ganska sceniskt komplicerad föreställning, som bl. a. gav undertecknad det osannolika nöjet att regissera den store Strandberg: ”Jan-Olof, jag undrar om du inte borde stå till höger med din stora boll i stället?”

Jan-Olof var generös och samarbetsvillig och naturligtvis superprofessionell, men jag minns hans häpna och torra konstaterande under den hektiska vecka då alltsammans skulle repeteras ihop på några korta kvällar. ”Ni är inte kloka. Nåt sånt här skulle vi behöva sex veckor för på teatern”. Hundvisan ur *I väntan på Godot* visar att Jan-Olof har en fullt användbar sångröst. I samma föreställning deltog en annan av dessa

mångsidiga artister som OD trivs så bra med, alten Annika Skoglund, som till skillnad från många andra operaartister faktiskt är lika hemtam i Ellingtonsk som i klassisk musik.

Jan-Olof Strandbergs Pajazzofigur var ju cirkustemats centrum, och den här årgången får avslutas med en variation på det temat, Erik Bergmans *Gårdstango*, där OD ikläder sig rollen av den finska bakgårdspajazzo som gör sina krumsprång för en fattig slant.

I en stor del av föreställningarna finns Håkan Sunds sofistikerade pianospel som lysande utropstecken, som stillsam bakgrund, som trygg landå för gästsolister att färdas i eller som uppfordrande idégivare, allt efter behov och inspiration. Och i jazznumren är det nästan alltid OD:s speciella huskomp, Curre Andersson och Björn Sjödin som skapar rytmerna.

Caprice-utgåvorna fortsätter – nästa gång kommer vi in på det spännande 90-talet. På återhörande!

© *Gunnar Birgegård 2003*

Paul Anka, Carl Michael Bellman, Gregorian chant, Lennon & McCartney, Cole Porter, Henry Purcell, Stephen Sondheim, Pyotr Tchaikovsky, Giuseppe Verdi and the symphony in four movements by Danielsson & Sund for narrator, vocal soloists, piano, drums, triangle and male choir with its famous *Tempo di hambo* third movement. Reviewed soberly, while inspecting the wares in a record store, this list of contents might occasion a mild sense of consternation, if not worse. True, record labels today issue a steady stream of their most marketable voices in repertoire listed as cross-over – a concept of such novelty that it did not actually exist in the musical dictionaries at the time these recordings were made! But perhaps the extraordinary breadth of repertoire on the current disc should be seen not so much as a desire to do something different but rather as a celebration of musical influences that have reached the ancient university city of Uppsala during the thousand odd years of its existence. Music is the most universal language that we have. Uppsala's world-famous male choir, Orphei Drängar, has made an international contribution to this language through a vast number of commissions over the 150 years of its history as well as by performing music from all parts of the world. As we can hear on this disc, no style of music seems foreign to them. In fact, as with all great performers, the listener is so absorbed by 'how they perform' that the matter of 'what they perform' is of little importance.

This is the fourth volume of a series of discs documenting the Caprices – the ever popular pre-Christmas entertainments that Orphei Drängar started in 1962. By 1982, the Caprices had found the form that most people associate with them today: one or more guest artists – singers, musicians, comedians, actors or actresses – their names a well-kept secret until the opening night; a theme for the performance providing opportunities for musical and theatrical pranks, and alarming leaps between different moods and styles.

Guests at the 1982 Caprice were two of Sweden's international opera stars: Britt-Marie Aruhn and Bengt Rundgren. Their presence rather naturally led to the choir singing opera choruses. Bengt Rundgren's magnificent bass is heard to great advantage in Gremin's aria from the last act of Tchaikovsky's *Eugene Onegin*. Hunting is the dev-

eloping theme giving Bengt Rundgren the occasion to perform Paul Anka's famous *Diana* while Britt-Marie Aruhn counters with Purcell's *If Love's a Sweet Passion*.

1983 was a memorable year with an introductory song in Gregorian style composed by OD's legendary choral director, Eric Ericson. 'From darkness to light' was the theme for the production and for some reason this entailed starting out in a monastery garden. Visitors this year were the opera singer Ingvar Wixell and the uniquely talented writer, actor and humorist Tage Danielsson who joined forces with OD's current musical director Robert Sund in producing a symphony in four (brief) movements for the occasion. The soloist was, of course, the great baritone Ingvar Wixell. This *Caprice* was later filmed for television.

Prior to the 1984 *Caprice*, OD had toured in Asia and this experience made itself felt in the new production. The opening number features Uppsala's understanding of the Chinese tongue while more authentic Chinese can be heard in an arrangement of a folk-song from China. Two popular Swedish artists were featured this year, the singer Lill Lindfors and the poet, songwriter and performer Olle Adolphson.

The two guests at the 1985 *Caprice* came from totally different traditions. One was another international Swedish opera star in the person of Siv Wennberg, much in demand for dramatic rôles. The other was one of Sweden's most versatile 'entertainers', Björn Skifs, equally gifted as a singer and an actor. The two singers found each other in the Hoagy Carmichael 'lullaby' *Two Sleepy People*.

The final year represented on this disc is 1986. Jan-Olof Strandberg, one of Sweden's leading actors, was a guest, as was the vocal group Rhapsody who started off the show by singing *Send in the Clowns*. Also appearing was the contralto Annika Skoglund, a singer who is equally at home in classical operatic rôles as in Duke Ellington.

The success of many of these items depends not only on the brilliance of the soloists and the versatility and enthusiasm of OD's choristers but also on Håkan Sund's eloquent pianism. Curre Andersson and Björn Sjödin also deserve a special mention for their indispensable contributions to the jazz numbers in this distillation of half a decade of vintage OD *Caprices*.

Paul Anka, Carl Michael Bellman, Gregorianischer Gesang, Lennon & McCartney, Cole Porter, Henry Purcell, Stephen Sondheim, Peter I. Tschaikowsky, Giuseppe Verdi und die Symphonie in vier Sätzen von Danielsson & Sund für Erzähler, Vokalsolisten, Klavier, Trommel, Triangel und Männerchor mit ihrem berühmten dritten Satz (*Tempo di hambo*). Nüchtern betrachtet, könnte diese Inhaltsübersicht – entdeckte man sie etwa beim Stöbern in einem Plattenladen, ein Gefühl der Bestürzung, wenn nicht gar Schlimmeres, hervorrufen. Nun ist es wahr, daß Plattenfirmen heutzutage einen beträchtlichen Teil ihrer marktgängigsten Stimmen mit Repertoire veröffentlichen, das man unter der Rubrik „Crossover“ subsumiert – ein Begriff, der in den Musiklexika aus der Entstehungszeit dieser Platten noch gar nicht verzeichnet war. Vielleicht jedoch sollte das außerordentlich große Repertoirespektrum auf der vorliegenden CD nicht so sehr als Wunsch verstanden werden, etwas anderes zu machen, sondern vielmehr als Würdigung der musikalischen Einflüsse, die die altehrwürdige Universitätsstadt Uppsala in den über tausend Jahren ihres Bestehens verzeichnen konnte. Musik ist die universalste Sprache, die wir kennen. Zu dieser Sprache hat Uppsalas weltberühmter Männerchor Orphei Drängar in seiner über 150jährigen Geschichte mit einer Vielzahl von Auftragskompositionen und Aufführungen von Musik aus allen Teilen der Welt einen international beachteteten Beitrag geliefert. Und wie wir auf dieser CD hören können, scheint ihm kein Stil fremd zu sein. Mehr noch – wie bei allen großen Interpretationen ist der Hörer so sehr gefangen von dem „Wie“, daß das „Was“ von nur geringer Bedeutung ist.

Dies ist die vierte Folge unserer Dokumentation der „Caprices“ – jenem populären Entertainment, das Orphei Drängar seit 1962 in der Vorweihnachtszeit veranstaltet. 1982 hatten die „Caprices“ jene Gestalt erreicht, die man gemeinhin heute damit verbindet: ein oder mehrere Gäste (Sänger, Musiker, Kabarettisten, Schauspieler), deren Name bis zum Eröffnungsabend ein sorgsam gehütetes Geheimnis bleibt, hinzu kommt ein allgemeines Leitthema, das allerlei musikalische und szenische Kapriolen sowie bedenkliche Sprünge zwischen verschiedenen Stimmungen und Stilen möglich macht.

Bei der 1982er-„Caprice“ waren zwei international renommierte schwedische Opern-

stars zu Gast: Mari Aruhn und Bengt Rundgren. Dieser Umstand ließ den Chor nahe-
liegenderweise einige Opernchöre singen. Bengt Rundgrens großartiger Bass kommt in
Gremins Arie aus dem letzten Akt von Tschaikowskys *Eugen Onegin* hervorragend zur
Geltung. Das Leitthema „Jagd“ gibt Bengt Rundgren Gelegenheit, Paul Ankas *Diana*
anzustimmen, während Britt-Marie Aruhn mit Purcells *If Love's a Sweet Passion*
kontert.

1983 war ein denkwürdiges Jahr – OD's legendärer Chorleiter Eric Ericson kompo-
nierte einen Eröffnungsgesang in gregorianischem Stil. Das Leitthema in jenem Jahr
war „From darkness to light“, und aus irgendeinem Grund hatte das zur Folge, daß
man in einem Klostergarten anfing. Gäste waren diesmal der Opernsänger Ingvar
Wixell und der ungemein begabte Autor, Schauspieler und Humorist Tage Danielsson,
der sich mit OD's Musikalischem Leiter Robert Sund zusammentat, um für diesen
Anlaß eine Symphonie in vier (kurzen) Sätzen zu komponieren. Solist war niemand
anderes als der große Bariton Ingvar Wixell. Diese Caprice wurde später auch vom
Fernsehen aufgezeichnet.

Vor der 1984er „Caprice“ hatte OD eine Asien-Tournee absolviert, und diese Erfah-
rung schlug sich prompt im nächsten Programm nieder. Das erste Stück spiegelt Upp-
salas Auffassung der chinesischen Sprache wider; authentischeres Chinesisch ist in der
Bearbeitung eines chinesischen Volkslieds zu hören. In diesem Jahr waren zwei be-
kannte schwedische Künstler zu Gast: die Sängerin Lill Lindfors und der Dichter,
Liedermacher und Schauspieler Olle Adolphson.

Die beiden Gäste der 1985er „Caprice“ kamen aus ganz unterschiedlichen Tradi-
tionen: Der eine, Siv Wenneberg, ein weiterer schwedischer Opernstar internationalen
Formats zumal im dramatischen Fach, der andere, Björn Skifs, einer der vielseitigsten
schwedischen Entertainer, gleichermaßen begabt als Sänger wie als Schauspieler.
Beide fanden einander in Hoagy Carmichaels „Wiegenlied“ *Two Sleepy People*.

Das letzte „Caprice“-Jahr dieser CD ist 1986. Zu Gast waren Jan-Olof Strandberg,
einer der führenden Schauspieler Schwedens, und das Vokalensemble Rhapsody, das
die Show mit *Send in the Clowns* eröffnete. Außerdem dabei war die Altistin Annika

Skoglund, die ebensosehr in klassischen Opernrollen wie bei Ellington zu Hause ist.

Der Erfolg vieler dieser Stücke hängt nicht nur von der Brillanz der Solisten und der Vielseitigkeit und dem Enthusiasmus der Sänger von OD ab, sondern auch von Håkan Sunds eloquentem Klavierspiel. Ebenso verdienen Curre Andersson und Björn Sjödin besondere Erwähnung für ihre unverzichtbaren Beiträge zu den Jazzstücken dieser Quintessenz einer halben Dekade erlesener OD-„Capricen“.

Paoul Anka, Carl Michael Bellman, du chant grégorien, Lennon et McCartney, Cole Porter, Henry Purcell, Stephen Sondheim, Piotr Tchaïkovski, Giuseppe Verdi et la symphonie en quatre mouvements de Danielsson et Sund pour narrateur, solistes vocaux, piano, tambours, triangle et chœur d'hommes avec son célèbre troisième mouvement intitulé *Tempo di hambo* – passée en revue avec modération au cours d'une inspection de la marchandise dans un magasin de disques, cette liste de contenu pourrait provoquer à tout le moins une certaine consternation. En vérité, les étiquettes de disque aujourd'hui émettent un courant ininterrompu de leurs voix les plus en demande dans un répertoire listé comme divers – un concept d'une telle nouveauté qu'il ne figurait même pas dans les dictionnaires musicaux à l'enregistrement de ces disques! L'extraordinaire étendue du répertoire sur ce disque pourrait peut-être être vue non pas tant comme un désir de faire quelque chose de différent mais plutôt comme une célébration d'influences musicales qui ont touché l'ancienne ville universitaire d'Upsal au cours des mille ans de son existence. La musique est le langage le plus universel que l'on connaisse. Orphei Drängar, le chœur d'hommes d'Upsal – célèbre dans le monde entier – a apporté une contribution internationale à ce langage grâce à de nombreuses commandes au cours des 150 ans de son histoire ainsi qu'en exécutant de la musique de toutes les parties du monde. Comme ce disque nous le fait entendre, aucun style de musique leur semble étranger. En fait, comme c'est le cas de tous les grands interprètes, l'auditeur est si absorbé par « la manière dont ils chantent » que la question de « ce qu'ils interprètent » importe peu.

Voici le quatrième volume d'une série de disques documentant les Caprices – les populaires divertissements de l'avent entrepris par Orphei Drängar en 1962. En 1982, les Caprices étaient déjà la forme que la plupart des gens associent le plus au chœur aujourd'hui : un ou plusieurs artistes invités – chanteurs, musiciens, comédiens, acteurs et actrices – leur nom restant un secret bien gardé jusqu'à la soirée d'ouverture ; un thème pour le concert fournit l'occasion de faire des farces musicales et théâtrales et des sauts alarmants entre différentes humeurs et styles.

Les invités du Caprice de 1982 furent deux des étoiles internationales d'opéra de la

Suède : Britt-Marie Aruhn et Bengt Rundgren. Leur présence poussa assez naturellement l'ensemble à chanter des chœurs d'opéra. La magnifique voix de basse de Bengt Rundgren est entendue à son grand avantage dans l'aria de Gremin de l'acte de *Eugène Oneguine* de Tchaïkovski. La chasse est le thème qui donne à Bengt Rundgren l'occasion de chanter *Diana* de Paul Anka tandis que Britt-Marie Aruhn riposte avec *If Love's a Sweet Passion* de Purcell.

1983 fut une année mémorable avec une chanson d'introduction en style grégorien composée par le légendaire chef d'OD, Eric Ericson. « Des ténèbres à la lumière » était le thème de la production et, pour une raison quelconque, le concert commença dans un jardin monastique. Les visiteurs cette année-là étaient le chanteur d'opéra Ingvar Wixell et l'auteur, acteur et humoriste au talent inégalé Tage Danielsson qui se joignit au directeur musical d'alors d'OD pour composer, pour l'occasion, une symphonie en quatre (brefs) mouvements. Le soliste était évidemment le grand baryton Ingvar Wixell. Ce Caprice fut ensuite filmé pour la télévision.

Avant le Caprice de 1984, OD avait fait une tournée en Asie et cette expérience eut des répercussions sur la nouvelle production. Le premier numéro présente comment on comprend la langue chinoise à Upsal dans un arrangement d'une chanson folklorique de Chine. Deux artistes suédois populaires furent mis en vedette cette année-là, la chanteuse Lill Lindfors et le poète, auteur-interprète Olle Adolphson.

Nos deux invités au Caprice de 1985 vinrent de traditions totalement différentes : d'un côté une autre étoile d'opéra suédoise internationale dans la personne de Siv Wennberg, très demandée pour des rôles dramatiques ; de l'autre, l'un des fantaisistes les plus variés de la Suède, Björn Skifs, aussi doué comme chanteur que comme acteur. Les deux chanteurs ont uni leurs voix dans la « berceuse » de Hoagy Carmichael, *Two Sleepy People*.

La dernière année représentée sur ce disque est 1986. Jan-Olof Strandberg, l'un des acteurs les plus en vue de la Suède, était invité ainsi que le groupe vocal Rhapsody qui ouvrit le spectacle en chantant *Send in the Clowns*. On entendit aussi le contralto Annika Skoglund, une cantatrice aussi à l'aise dans les rôles classiques d'opéra que dans du Duke Ellington.

Le succès de plusieurs de ces numéros ne dépend pas seulement du talent des solistes et de la variété et de l'enthousiasme des choristes d'OD mais aussi de l'éloquence de Håkan Sund au piano. Curre Andersson et Björn Sjödin méritent aussi une mention spéciale pour leurs contributions indispensables aux numéros de jazz dans cette distillation de cinq ans de vendange de Caprices d'OD.

Recorded at public concerts, 1982-1986, at the Uppsala University Hall, Sweden

Balance engineer: Åke Ljusterdal

Producer: Samuel Åhman (Orphei Drängar)

Editing: Åke Ljusterdal

Cover text (Swedish): © Gunnar Birgegård 2002

Cover text (English): William Jewson. Translations: Horst A. Scholz (German); Arlette Lemieux-Chené (French)

Front cover design: Mattias Lasson

Typesetting, lay-out: Andrew Barnett, Compact Design Ltd., Saltdean, Brighton, England

BIS CDs can be ordered from our distributors worldwide.

If we have no representation in your country, please contact:

BIS Records AB, Stationsvägen 20, S-184 50 Åkersberga, Sweden

Tel.: 08 (Int.+46 8) 54 41 02 30 • Fax: 08 (Int.+46 8) 54 41 02 40

e-mail: info@bis.se • Website: www.bis.se

© & © 2003, **BIS Records AB, Åkersberga.**

Under perioden 2002-2005 erhåller BIS Records AB stöd till sin verksamhet från Statens kulturråd.

Also available:

BIS-NL-CD-5010

**Capricer med OD
Del 1 (1964-1969)**

Orphei Drängar conducted by
Eric Ericson; guest artists
including Monica Zetterlund,
Alice Babs, Jan Johansson,
Georg Riedel, Sven Bertil Taube,
Sten Broman, Kvintetten Olsson

BIS-NL-CD-5016

**Capricer med OD
Del 2 (1970-1975)**

Orphei Drängar conducted by
Eric Ericson; guest artists
including Tommy Körberg,
Yngve Gamlin,
Elisabeth Söderström,
Martin Ljung, Håkan Hagegård,
Håkan & Robert Sund

BIS-NL-CD-5022

**Capricer med OD
Del 3 (1976-1981)**

Orphei Drängar conducted by
Eric Ericson; guest artists
including Povel Ramel,
Hasse Alfredson,
Elisabeth Söderström,
Lena Nyman, Loa Falkman